

Нъ колко ся стресна, когато, като простря ръцѣтъ си на една отъ госпожитѣ, позна Маріа! Дръпна си ръцѣтъ отъ ръцѣтъ на младата мома като да док чн змія ядовита, и като ся теглеше полека-лека на задъ, отъ чарвена, стана жълта.

Старецътъ работеше въ градинѣтъ. Графъ атъ Графинята и Амалія приближиха сядо него, и го здрависаха, като му благодаряха за благодарѣніето, което направн на Маріа и Отецътъ ѝ. А! рече честнѣй атъ старецъ, азъ повече дължа благодарностъ на достойнѣй атъ него человекъ; защото той ми направн повече нещо, отъ колкото азъ нему. Той введе божіето благословеніе въ къщѣтъ ми, и шехъ да бъда по благодаренъ, ако бѣхъ послѣдовалъ всичкитѣ му съвѣты. Слѣдъ смрътътъ му, самото благодареніе що ми остана, е градината ми. Той ми накара да задръжа за себѣ си тая малка земиа часть, и той ми научи да ѝ обработвамъ. Когато силитѣ ми не ми прощаватъ да оправлявамъ орамото, работа тука, и трѣса изъ дръвята и цвѣтата благополучіето, отъ което съмъ лишенъ въ жилище то си. » —

Тѣй пресоблѣчена Маріа отиде да трѣси старѣтъ селчанкѣ, въ малкѣтъ ѝ стаѣ, и ѝ заведе въ градинѣтъ, като ѝ ся молеше да ся не срамува. Въ животъ атъ си, добрата бабичка, не бѣше ся разговаряла съ человекъ отъ такъвъ высокъ стѣпень, предетъпанше медлено запрѣдъ, и съ голѣмо смущеніе; А страннитѣ еднакво похвалиха и всѣхъ и благодариха. Отъ добрина та си и двамата нажалени